

GRABALUZ

DOLores N. 13. 0. 302. 303 Y 304. MEXICO, D. F.

19 de juliol del 1952

Estimat fill: contesto la carta que m'adreça-
res, datada el dia 13 dels corrents. En Obrir-
la i veure la teva lletra, vaig tenir una gran
alegria, augmentada per la relació que em fas
del resultat dels teus estudis. Et felicito de
tot cor i estic molt satisfet de tu. Esperaré
amb impaciència la teva foto junt a la bicicle-
ta equipada amb el motor "Mosquito"; aquí, a
Mèxic, estan causant sensació unes motonetes
italianes (em sembla que són de la marca "Lam-
bretta") i se'n comencen a veure moltes.

M'agrada la carrera universitària que me-
reix les teves preferències. Em sembla d'un
gran esdevenidor, i a més plena d'interès i
de varietat.

Quan penso que a finals d'aquest mes com-
pliràs setze anys, no me'n sé avenir. Procuro

imaginar-te'm, a través dels xicots de la teva edat que conec, i ni així aconseguixo fer-me'n ben bé càrrec. No pots ^(pensar) ~~imaginar~~ com m'agradaria poguer abraçar-te i parlar amb tu, molt llargament i de moltes coses. Em causa una emoció profunda saber que dorms en la mateixa habitació que jo tenia, i que estàs voltat dels mateixos llibres. Recordo que de menut, quan estava malalt i havia de fer llit, m'agradava mirar "sants", i especialment la col·lecció del "Cu-Cuti" que l'avi tenia enquadrada. Qui sap si tu deus haver fet el mateix.

T'enyoro molt a tu, i als avis i a ~~Barcelon~~ Barcelona i a tot Catalunya; m'acòhⁿorta pensar que hi tinc un fill com tu, que és com ésser-hi una mica ~~x~~ jo mateix.

Als teus anys, els meus amic íntims eren en Boadella i en Miquel Soler; els dijous ens reuníem a casa per jugar a dames, en un tauler que possiblement encara deuen guardar els avis. Tot això t'ho deuen haver explicat moltes vegades, però jo ho recordo ara amb una gran tendresa. No sé si has conegut personalment al senyor Peronella,

però estic segur que l'avi t'ha explicat qui és,
i l'afecte que li he conservat sempre. Dels quin-
ze als setze anys, ell va ^{enfortir-me} ~~donar-me~~ la vocació
literària, que no m'ha deixat mai més. Alguns dels
primers contes que vaig publicar, els vaig escriu-
re sota el seu mestratge. No sé si ve a tomb ex-
plicar-te tot això, però el record que tu em des-
vetlles dels meus setze anys em tornen aquestes
coses, d'una manera més viva a la memòria.

Els avis em parlen sempre de la teva bona
dat i de com els estimes. El tenir la certesa d'ai-
xò m'alleugereix de molts dels neguits passats, i
sé que als avis els passa el mateix. Ells merei-
xen que els estimis molt -més i més, encara!- per-
què no hi ha gaire gent que pugui comparar-s'hi.

M'agradaria trobar-me amb tu a Bellaterra
i que poguéssim passejar i jugar tots dos. D'ací
poques setmanes, jo compliré quaranta anys, si
Déu vol; a tu et deu semblar que sóc terriblement
gran, però el temps passa de pressa i un arriba a
aquesta edat sense adonar-se'n, i amb unes ganes

(1) El que per la literatura el vaig her-
edar de l'avi Vicenç, que em feu lle-
gir llibres bons i m'aconseïllava.

enormes de superar-la. Ara que tu em fas revivre la meua joventut, m'adono que en molts aspectes no he canviat gens. No sé si això és una qualitat o un defecte, però en aquests moments, pensant amb tu, me n'alegro. Sé que estariem d'acord en moltes coses i que passariem bones estones junts. No sé si t'agrada molt llegir; a la teua edat, un dels autors que m'agradaven més, era "Erckman-Chatrian", i, sobretot "El tresor del vell cavaller" i les "Rondalles de poble" que encara deuen ésser a casa i que segurament ja has llegit.

Perdona'm el to desballestat d'aquesta carta. Et voldria parlar de moltes coses i una sola lletra) ~~canta~~ no hi ajuda. Perquè no m'escris, almenys, una vegada al mes? Ens anirem coneixent millor i el dia que Déu vulgui que ens retrobem, serà només com si reprenguéssim la conversa. Jo et contestaré sempre de seguida.

Bé, fill meu: m'acomiedo ~~xxxxxxx~~ amb una forta abraçada; besa als avis de part meua i rep tot l'amor del teu pare

p.